

Sygnatura akt II Ka 429/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Kozaczuk

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r.

sprawy **A. K.**

obwinionego o wykroczenie z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 25 kwietnia 2016r. sygn. akt II W 1291/15

zmienia zaskarżony wyrok i A. K. uniewinnia od popełnienia zarzuconego mu czynu; stwierdza, że wydatki postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 429/16

UZASADNIENIE

A. K. został obwiniony o to, że w dniu 23 kwietnia 2015 roku o godz. 13.12 w miejscowości S. kierując pojazdem marki P. o numerze rejestracyjnym (...), przekroczył dozwoloną prędkość o 37 km/h, tj. w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości jazdy 90 km/h jechał z prędkością 127 km/h,

tj. o czyn z art. 92a k.w.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2016 r., sygn. akt II W 1291/15, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

obwinionego **A. K.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i z mocy art. 92a k.w. wymierzył wobec niego grzywnę w kwocie 300 zł. Zasądził od obwinionego 30 zł tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami w sprawie w wysokości 100 zł.

Apelację od zaprezentowanego wyżej wyroku wywiódł obwiniony A. K., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. błędną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie w postaci:

a) uznania za wiarygodne zeznań świadków D. J. oraz Ł. P. (1) w zakresie, iż to pojazd, którym się poruszałem jechał z prędkością 127 km/h w terenie gdzie obowiązywało ograniczenie do 90 km/h w sytuacji kiedy nie przedstawiono dowodu z nagrania videorejestratora znajdującego się w posiadaniu KPP w M. i w tym kontekście również błędną ocenę dowodu z pisma KPP w M., z którego Sąd wywiódł, że nagranie ze zdarzenia nie znajduje się w posiadania ww. jednostki Policji, w sytuacji kiedy w samym piśmie KPP wskazuje, iż „Z zasady są one (nagrania) usuwane po zgraniu na dysk CD i przekazane innej komórce organizacyjnej KPP realizującej czynności wyjaśniające w sprawie o wykroczenie” a więc winny znajdować się w posiadaniu KPP w M. choćby w postaci kopii na płycie CD, której to

Sąd nie zażądał, uchybienie to miało zaś wpływ na treść orzeczenia zapadłego w sprawie, gdyż gdyby Sąd prawidłowo ocenił całość materiału dowodowego to nie mógłby uznać, że to samochód, który prowadził został zarejestrowany jako przekraczający prędkość,

b) uznania za wiarygodne zeznań świadków D. J. oraz Ł. P. (1) w zakresie, iż to pojazd, którym poruszał się obwiniony jechał z prędkością 127 km/h w terenie gdzie obowiązywało ograniczenie do 90 km/h w sytuacji kiedy Sąd uznał za dowód, na podstawie którego ustalono stan faktyczny także instrukcję obsługi videorejestratora videorapid 2, która wskazuje wprost dozwolony sposób pomiaru prędkości tym urządzeniem i nie dopuszcza pomiaru prędkości samochodu nadjeżdżającego z naprzeciwka i w tym kontekście również nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu pomiaru prędkości na okoliczność:

1. czy zmierzenie prędkości w sposób opisany przez D. J. było w ogóle dopuszczalne urządzeniem videorapid 2, w konfiguracji znajdującej się w samochodzie O. (...) o nr rej. (...), w szczególności biorąc pod uwagę dane zawarte w instrukcji jego użytkowania,

2. czy rzekomy pomiar był przeprowadzony rzetelnie i czym może być wiarygodnym źródłem ustalenia prędkości oraz danych identyfikacyjnych – po uprzednim złożeniu do akt kopii nagrania rzekomego wykroczenia,

uchybienie to miało zaś wpływ na treść orzeczenia zapadłego w sprawie, gdyż gdyby Sąd prawidłowo ocenił całość materiału dowodowego to nie mógłby uznać, że to samochód prowadzony przez obwinionego został zarejestrowany jako przekraczający prędkość.

W następstwie powyższego odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie zaś o uchylenie zanegowanego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca obwinionego poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Obwiniony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i jako taka doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie A. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

W okolicznościach niniejszej sprawy nieuprawnioną jest konstatacja Sądu Rejonowego, w myśl której brak nagrania pozyskanego przez funkcjonariuszy Policji przy wykorzystaniu videorejestratora w dniu 23 kwietnia 2015 r. o godz. 13:12 nie stanowi przeszkody dla przypisania A. K. zarzucanego mu czynu, zaś dowodem wystarczającym dla potwierdzenia sprawstwa obwinionego są zeznania funkcjonariuszy Policji w osobach D. J. i Ł. P. (1).

Dowód rejestrujący popełnienie wykroczenia jest w sprawach o niezastosowanie się do ograniczenia prędkości dowodem podstawowym, a inne dowody powinny mieć charakter dowodów uzupełniających, weryfikujących trafność i prawidłowość przeprowadzonego pomiaru. Ustalenie przekroczenia dozwolonej prędkości wymaga uchwycenia tegoż przekroczenia przy wykorzystaniu właściwych środków technicznych. Nie jest w stanie dokonać go w sposób precyzyjny i dokładny percepcja zmysłowa człowieka. Zdolności tejże percepcji ograniczają się bowiem do ogólnego odczucia decydującego się na dokonanie pomiaru funkcjonariusza Policji, że konkretny pojazd porusza się zbyt szybko. Weryfikacja takiego przypuszczenia wymaga wykorzystania odpowiedniego urządzenia pomiarowego. Mimo, że w sprawie A. K. pomiaru takiego dokonano, to jednak sam Sąd Rejonowy przyjął, iż z oświadczenia Policji wynika, iż dowód w postaci nagrania video nie został należycie zabezpieczony, czego efektem stała się jego utrata (k. 52). **Z całą mocą podkreślić w tym miejscu trzeba, że na oskarżyciela publicznym, który zdecydował się na wystąpienie z wnioskiem o ukaranie, ciąży bezwzględny obowiązek zabezpieczenia dowodów potwierdzających sprawstwo obwinionego.** W uzasadnieniu stanowiska takiej treści zważyć należy, że w myśl art. 54 § 1 k.p.w. w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie oraz zebrania danych

niezbędnych do sporządzenia takiego wniosku Policja z urzędu przeprowadza czynności wyjaśniające. Skoro we wspomnianym wniosku winno znaleźć się wskazanie dowodów (art. 57 § 2 pkt 3 k.p.w.), to postępowanie wyjaśniające z natury rzeczy obejmuje także ich zabezpieczenie. Dotyczy to w szczególności dowodów uzyskanych przez policję podczas wykonywania rutynowych czynności.

W realiach sprawy niniejszej szczegółowego podkreślenia wymaga fakt, iż obwiniony od samego początku kwestionował popełnienie wykroczenia, a więc było rzeczą oczywistą, iż o jego ewentualnym sprawstwie zdecyduje Sąd. Postawa prezentowana przez obwinionego nakładała więc na organa ścigania bezwzględny obowiązek zabezpieczenia zapisu z videorejestratora.

Rozstrzygając w przedmiocie wierności odzwierciedlenia przez funkcjonariuszy Policji wyniku pomiaru prędkości wyświetlonego przez urządzenie, zważyć trzeba, że bez dowodu ze wzmiankowanego nagrania nie sposób obiektywnie odtworzyć innych okoliczności zdarzenia, które mogą przesądzać o ewentualnej winie, a zatem nie sposób ustalić chociażby odcinka drogi, na którym miało ono miejsce, długości dokonanego pomiaru, czy też kąta widzenia kamery oraz poprawności działania samego rejestratora.

Okoliczności te nabierają szczególnego znaczenia w sprawach o czyny z art. 92a k.w. W przedmiotowej sprawie sąd, pomimo przesłuchania funkcjonariuszy policji, nie opierał się bowiem na dowodach bezpośrednich, a jedynie na dowodach pośrednich. Podstawowym dowodem w tego typu sprawach jest zapis video, zaś pozostałe dowody mają charakter jedynie pomocniczy.

Podnieść należy, że w sytuacji, gdy między organem procesowym a faktem udowodnianym pojawiają się dodatkowe ogniwa (np. świadek "ze słuchu", szkic miejsca zdarzenia), grozi to zdeformowaniem obrazu ustalanego w postępowaniu dowodowym wskutek zniekształceń, jakim nieuchronnie podlegają pochodzące zawsze "z przekazu" dowody pochodne (vide A. Gaberle, Dowody w sądowym procesie karnym, Oficyna 2007). W związku całokształtem powyższego przyjąć należy, iż wobec zniszczenia dowodu z zapisu video, zachodzą niedające się zweryfikować wątpliwości, w przedmiocie ewentualnego przekroczenia dozwolonej prędkości przez A. K..

W realiach zaprezentowanego stanu rzeczy zaznaczyć trzeba, iż podstawową regułą prawa karnego procesowego jest zasada domniemania niewinności oraz wynikający z niej obowiązek rozstrzygnięcia nieusuniętych w toku postępowania wątpliwości na korzyść obwinionego (art. 5 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.). Dla uniewinnienia obwinionego nie ma zatem potrzeby udowodnienia, że nie popełnił on wykroczenia, lecz wystarczy niemożliwość udowodnienia, że wykroczenie popełnił. Udowodnienie sprawstwa musi być przy tym całkowite, pewne i wolne od wątpliwości (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 1999 r., V KKN 362/97, LEX nr 564945). Skoro w sprawie A. K. brak jest podstawowego i jedynie obiektywnego dowodu w postaci nagrania videorejestratora, to tym samym brak jest wskazanych wyżej możliwości weryfikacyjnych inne dowody, to uznać należy, iż występuje zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k. niemożności udowodnienia, iż wyżej wymieniony dopuścił się wykroczenia. W efekcie zbędnym okazało się prowadzenie szczegółowych rozważań poświęconych każdemu z aspektów poruszonych w apelacji wywiedzionej na korzyść obwinionego (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, kierując się zasadą rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść obwinionego orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. Sąd Okręgowy, z uwagi na uniewinnienie A. K., stwierdził, że wydatki postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.